

PREGÓ DE LES FESTES DE LA BEATA 2018

Pregoner: Joan Bauzà Font

Benvolgudes autoritats,

Estimades vileres i vileros,

Senyores i senyors,

La veritat que em vaig sorprendre molt quan el nostre batle, en Joan Monjo, em va dir que havia pensat en mi per fer el pregó de festes d'enguany. Però bé, aquí som, amb la gent del meu poble.

Aprofitaré per donar l'enhorabona a tots els qui han fet possible que, des d'aquest passat juliol, poguéssim tenir dos gegants tan significatius per a nosaltres com son la Beata i el Dimoni Gros. Són autèntiques obres d'art, un orgull per al poble.

Ja que som membre del grup dels dimonis centraré el pregó en aquest tema.

En primer lloc vos contaré breument la vida personatge que va inspirar el gegant del Dimoni Gros: l'amo en Biel. El meu pare, Gabriel Bauzà Riutort, va néixer a Llubí dia 30 de Abril de 1935. La seva infantesa no va ser fàcil, ja que es va a posar a fer feina de ben jove, com la majoria de gent de la seva època. Ell en feia a la possessió de Son Tovell, que està entre Muro, Llubí i Santa Margalida. S'encarregava de les vaqueries i n'era el vaquer. D'aquí li ve el malnom de en "Biel es Vaquer". Es va casar a la Vila, dia 5 de gener de 1960, amb na Margalida Font Perelló. Mon pare, tot i que no era de la Vila, ben aviat es va fer amb la gent del poble, ja que era de caràcter afable i obert.

En aquell temps, els pagesos de la Vila havien de donar un servei al poble, anomenat la fàbrica, que consistia a fer una setmana de feina portant herba de les voreres dels camins i d'altres tasques per l'estil. A mon pare també li varen encarregar aquesta tasca. A ell no li venia bé fer-la, perquè s'havia posat pel seu compte a fer de pagès i li era molt difícil deixar les seves feines. Per mor d'això va xerrar amb el batle, en Pere Cladera, i varen acordar que, si no podia donar aquest servei al poble, hauria de fer de dimoni per la Beata. Parlem del anys 1961 i 1962, quan encara només hi havia quatre dimonis al poble. El que va començar com un encàrrec aviat es va convertir en una cosa que va començar a estimar, fins al punt que va ser una part important de la seva vida. Amb el pas del temps, i com que ell era de complexió gran, va passar a ser el dimoni gros de la processó i, per això mateix, es va fer molt popular a la Vila.

Així com passaven els anys la processó anava a més, però hi havia el mateix nombre de dimonis. El batle li va demanar si es podia encarregar dels dimonis de la Beata i d'augmentar-ne el nombre. Ell li va respondre que això darrer no era una tasca fàcil, perquè fer de dimoni no estava molt ben vist per la gent del poble. I, així i tot, acceptà! Com que no trobava homes que volguessin fer de dimonis a la Vila, va haver d'anar a cercar-los a fora, a Llubí. Eren uns amics i dos germans seus que, tot i que no tenien sentiment vilero, aquest dia es vestien de dimonis de bon dematí, dinaven i sopaven a casa nostra, i al vespre, acabada la processó, els pagaven un jornal.

Amb els anys el grupet dels dimonis va anar augmentant. Es va despertar l'interès, per part dels nins i joves de la Vila, per vestir-se de dimoni i ja no anaren a cercar dimonis a fora poble. Després de trenta-vuit anys de estar al cap davant dels dimonis i d'haver impulsat aquest grup, que arribà a un nombre considerable, l'amo en Biel va deixar el seu càrrec. Mon pare deia,

tot orgullós, que ell un dia se'n aniria, però que hauria aconseguit dur mes de quaranta dimonis a la processó.

La primera vegada que em vaig vestir de dimoni tenia sis anys. En aquells moments no hi havia altres nins de la meva edat que es vestissin, i puc recordar un grup de uns quinze dimonis, la majoria de fora poble. Els meus primers anys com a dimoni anava amb mon pare i el vespre duia faies aquí on començava la processó. No va tardar a posar-me al seu costat. El vespre, a la processó, trencava les gerres amb ell i no en rompia cap que ell no m'ho manàs.

L'amo en Biel es feia major i va deixar el seu càrrec l'any 1997. Em va cedir el seu llegat amb l'aprovació de l'Ajuntament, un càrrec que, en molts de moments, no és una feina fàcil.

Els dimonis no tan sols feim trull i bauxa, sinó que també tenim les nostres obligacions, com són les d'obrir pas als xeremiers i a les bandes de musica al començament de la processó.

En el moment que els dimonis estam amagats al cantó de can Salvador Pinya, sense fer gens de renou, quan el cap de la guarda alça la donarda, comencen a botar més de cent dimonis. Cinc-cents picarols anuncien la nostra presència i el nostre pes. En aquest moment em sent com si estàs amb els meus germans. Qui podria imaginar la Beata sense els dimonis i el renou dels picarols?

Com va dir en Guillem Feliu al pregó de l'any passat, "la Beata, sense els dimonis, no seria la Beata".

Com a cap dels dimonis, vos diré que estic orgullós d'aquest càrrec, ja que em sent respectat dins el grup. I continuaré com a dimoni gros, sempre que la resta ho trobi oportú.

Aquest dia, que tots esperam amb tanta d'il·lusió, els sentiments i la emoció són presents dins cada persona que hi participa. Ja

sigui com a carrosser, pagès, sant o dimoni, tots hi aportam el nostre granet de arena i entre tots feim una processó com no ni hi ha cap a Mallorca.

En aquests moments, quan som dins la processó, quan els minuts duren un poc mes de seixanta segons, els hem de viure com si fossin eterns, perquè al cap i a la fi és la nostra festa.

QUE PASSEU MOLT BONES FESTES DE LA BEATA!

QUE VISCA LA BEATA I EL POBLE DE SANTA MARGALIDA!